

FAGSTOFF

Stairway to Heaven?

September 15, 2025

Last ned som PDF

Av Embla

Det var en tid da jeg vandret i en rulletrapp. Jeg gikk oppover, men rulletrappen gikk nedover. Det stod noen rett ved rulletrappen som fortalte meg hva som var meningen med det hele. Der rulletrappen førte var det visst smerte og elendighet, mens der oppe, helt øverst, bare lykke og glede. Hvis jeg greide å ta skrittene oppover trappen, med de utfordringene som kom i hvert steg, så ville jeg bli lykkelig. Rulletrappen stoppet aldri, og jeg syntes det ble slitsomt å gå. Jeg ble mer tungpustet for hvert steg jeg tok. Blir det lettere hvis jeg ikke føler så mye? Jeg prøvde å ikke føle rulletrappen under fotsålene mine. Etter hvert hadde jeg ikke helt kontakt, svedde nesten. Det var visst mulig det. Nå nærmet jeg meg toppen mye raskere.

En dag nådde jeg nesten toppen av rulletrappen. Hvorfor følte jeg ikke på den lykken og gleden jeg ble lovet? Her var det virkelig ikke så fantastisk som jeg hadde sett for meg. Rulletrappen begynte ut av ingenting å speede kraftig opp, og jeg nærmet meg bunnen raskere enn jeg kunne se for meg på forhånd. Det ble kjipere, tyngre og mørkere. «Nei, nå må det sveves mer», tenkte jeg.

Jeg svedde høyt i lufta, og levde uvitende om hva som foregikk der nede. Så en dag der oppe traff jeg på en dame i en luftballong og fikk bli med i kurven. Vi fløy høyere og høyere, og jeg skrudde opp varmen. Det føltes fantastisk. Vi så med teleskop på hva som skjedde nede i rulletrappen, samtidig som jeg nøt den svevende følelsen. Jeg hadde ikke glemt trappen, enda.

snøekugle

tankeflukt

BLL

Tankeflukt av Birte Lohne. Bildet er publisert med tillatelse fra kunstneren.

Hun som fløy luftballongen kunne ikke bli med lenger, og jeg var plutselig helt alene. Teleskopet vi hadde brukt til å se hva som foregikk på bakkeplan var også borte. Det kunne da ikke være så vanskelig å fly en luftballong? Jeg skrudde opp varmen. Høyere. Varmere. Høyere. Varmere. Jeg var så høyt oppe at jeg ikke kunne se bakken lenger, bare skyer og himmel. Oppe i skyene var det en gammel mann som snakket til meg. Var det Gud? Eller var det en som også svevde sånn som meg? Eller kanskje det bare var fantasi?

Jeg hørte et rop nedenfra. «Kan du senke temperaturen, vær så snill?». Jeg stoppet opp og tenkte at jeg absolutt ikke ville ned igjen dit. «Rulletrappen er vel ikke der jeg hører hjemme?» ropte jeg tilbake. Var det noe jeg var bombesikker på så var det at luftballongen var mitt nye liv. Det eneste kjipe der oppe, og det var virkelig kjipt, var at jeg var helt, helt alene. Bortsett fra den gamle mannen, da. Jeg valgte å stole på de på bakken, kanskje de bare vil si meg noe før jeg skulle fly av gårde igjen? Jeg prøvde å skru på ventilen, men den satt bom fast. Jeg lette etter verktøy i kurven jeg stod i, kanskje det var en tang her? Eller en hammer? Ingenting, absolutt ingen verktøy.

Ned fra bakken og opp i kurven ble det kastet en fallskjerm. «Dette er medisinen din!» ropte de fra bakken. Jeg tok på fallskjermen, vegret meg litt, men hoppet ut og utløste den. Jeg dalte lavere og lavere, helt til jeg til slutt nådde bakken. Det var med både skuffelse og lettelse jeg oppdaget at jeg var i rulletrappen – nederst i rulletrappen.

Ved siden av rulletrappen stod damen fra luftballongen. «Jeg er lei meg for at jeg hjalp deg oppover i lufta. Det er ikke veien å gå, og jeg tror jeg nå skjønner meg mer på deg og rulletrappen. Vil du jeg skal hjelpe deg?». Jeg vegret meg litt, og lurte på om jeg kunne stole på henne. Jeg så inn i det vennlige blikket, og bestemte meg for å takke ja til hjelpen der jeg gikk i den tunge rulletrappen.

Jeg nærmet meg bunnen av trappen. «Jeg kan jo bare sveve», sa jeg til damen. «Kjenn heller på smerten du har nå, helt nederst». Hun var ved siden av meg hele tiden, og vi snakket om hvordan det var der nederst i trappen.

Jeg har skjont at jeg nok aldri kommer til toppen av rulletrappen, i hvert fall ikke i det levende livet her på her jorda, men så er det vel heller ikke det som er meningen. Etter hvert som jeg føler rulletrappen under fotsålene mine, kan jeg også se naturen rundt den og rundt meg. De grønne trærne og de blå blomstene. Det dukker opp andre trapper og stier jeg kan velge å gå. Opp på fjell og i dype daler, og der finnes interessante og varme mennesker og dyr som har vært der hele tiden, eller som jeg møter på min vei. Og de jeg kjenner til har jeg ikke sett ordentlig før nå.

Jeg har lært at følelsene våre er fantastiske verktøy, som gjør det mulig å leve mens vi kan. Leve sånn på ordentlig. Uttrykket FOMO (fear of missing out) har jeg ikke helt forstått meg på, men nå har jeg fått det jeg også. Jeg har FOMO på livet.